

ПОСЛЕДНИЯТЪ ИЗПИТЪ

Малкият Петко, виждаше се, бързо растъше. Скоро тръгна и на училище като отиваше все по едни и същи улици съ книжки в ръка. Класната стая за него бѣше забава. Дори ако носѣше съ себе си нѣкоя лека скръбъ, разочарование или болка, тя веднага се изпаряваше срѣдъ ронливия и безгриженъ смѣхъ и закачките на приятелитѣ му.

Къмъ обѣдъ той се връщаше пакъ по сжщитѣ дълги и прашни улици. Вече не бързаше. Оживлението на улицата го забавляваше. Спираше се предъ нѣкоя блѣскава витрина, като оглеждаше съ широко разтворени очи кокетно нареденитѣ по нея предмети.

Винаги неговата майка, вдовица отъ втората война, нетърпеливо го очакваше на вратата.

— Петко, побързай де! . . . Къде се бавишъ?

— Нали идвамъ отъ училище. . . .

— Идешъ? . . . Другитѣ отдавна се прибраха.

Стаичката имъ бѣше малка, северна—миришеше на мухалъ. Мебели почти нѣмаше. Едно дървено легло, една маса, която

служеше за всичко, малка ниска печка и два стола, разсѣхнали и изкривени.

— Хайде, почвай! — подканяше го тя, като му поднасяше пълна чиния съ супа.

За да го изхранва, тя работѣше по чуждитѣ къщи. За това и двамата поглѣщаха яденето бързо и мълчаливо. Майката неспокойно поглеждаше къмъ стария будилникъ. И все така сръчно и съ тревога се преобличаше.

— Хемъ да не излизашъ на улицата, — съветваше го тя. — Стой си тука, учи си уроцитѣ. Който се учи, майка, той ще сполучи. Не виждашъ ли хората? Умнитѣ само добруватъ. . . Сбогомъ!

Наистина, малкият не обичаше игритѣ. До като не научеше всичко, не мърдаше отъ стола. Чакъ привечеръ излизаше на жгъла, за да причака майка си. По това време движението на улицата се усиляваше. Ала той я познаваше между хилядитѣ жени на булеварда, каквато бѣше слаба, приведена и смирена.

— Ето я! — извикваше вжтре въ себе си той и веднага детското му сърдце тупкаше отъ радостъ. Още отдалече му